

HỒI 513

Tự Nhiên Chi Đạo

Sư Phi Huyền nghe xong, nhíu mày nói: “Việc Triệu Đức Ngôn âm thầm cấu kết với vợ chồng Chu Lão Thán ta vẫn có thể hiểu được. Nhưng tại sao Chu Lão Thán lại giết Chu Lão Phương? Điều càng khiến người ta khó hiểu hơn là Kim Hoàn Chân có thể tự mình dụ ta đến Long Tuyền, cần gì nửa đường lại đổi thành Chu Lão Phương, để sinh ra lăm rắc rối, bên trong chắc có nhiều chuyện chúng ta vẫn chưa hiểu hết.”

Từ Tử Lăng rất thích nhìn vẻ mặt đang suy tư của Sư Phi Huyền, đôi mắt đẹp thâm thúy khôn lường của nàng thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng trí tuệ của nội tâm sâu lắng, gương mặt phẳng phất một nụ cười mơ hồ như được bao phủ bởi một ráng mây chiều thánh thiện, tạo nên nơi nàng một tư thái mỹ miều siêu tục thoát trần, chỉ được nhìn chứ bất khả xâm phạm.

Hai người đang ngồi trong đình, ngôi chùa lớn này thật vắng vẻ, chỉ có tiếng chuông mõ từ chánh điện xa xa vọng lại.

Sư Phi Huyền thấy Từ Tử Lăng cứ mãi im lặng, ngạc nhiên hỏi: “Tử Lăng huynh đang nghĩ gì?”

Từ Tử Lăng rất muốn nói mình đang thưởng thức vẻ đẹp của nàng, nhưng đương nhiên không dám nói ra miệng, bèn lấy tay xoa nhẹ lớp băng mỏng đóng trên mặt bàn, khẽ bảo: “Không biết ta có tiền duyên gì gắn bó với chùa chiền hay không, mà thường hay gặp những cảnh ngộ bất thường trong am tự, khiến ta có cảm giác đặc biệt sâu sắc với chùa chiền. Lúc nãy ta vừa bước vào cửa chùa, đột nhiên giật mình trước quang cảnh hùng vĩ, cảm thấy ngôi chùa này là hóa thân của vũ trụ, từ xưa kia cho mãi đến mai hậu, vĩnh viễn bất biến. Một khi bước vào chùa, cũng giống như nối liền tương lai vào quá khứ, bởi vì ta chính là hiện tại của chúng.”

Sư Phi Huyền lộ vẻ trầm tư, khẽ chép miệng: “Có những lúc ta thực sự sợ nói chuyện với huynh, bởi vì huynh thường nói ra những điều khiến Phi Huyền phải nghĩ ngợi, khiến trong lòng ta nảy sinh những cảm giác hết sức vi diệu, cho nên mới nói huynh là điểm yếu

duy nhất của Sư Phi Huyền này, giả sử ta có thể đối xử với huynh bằng tâm tư bình thường, có lẽ ta đã đạt đến cảnh giới kiếm tâm thông minh rồi.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Nếu Phi Huyền cố tình làm một việc gì đó, e rằng sẽ khó thành công. Cách duy nhất là cứ mặc cho sự việc phát triển tự nhiên, với trí tuệ và đạo hạnh bao nhiêu năm của Phi Huyền, chắc chắn có thể trong một khoảnh khắc nào đó sẽ đạt đến cảnh giới kiếm tâm thông minh.”

Sư Phi Huyền bình thản nói: “Tử Lăng huynh hiếm khi mở lòng nói ra tâm sự, nhưng mỗi lời nói ra đều ẩn chứa triết lý sâu xa.”

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy tâm trí mình trong trẻo lạ thường, lòng ngập đầy một cảm giác diệu kỳ, dường như trong giây phút này, ngoài Sư Phi Huyền ra, vũ trụ không còn gì khác, tất cả mọi việc trên đời, kể cả Thạch Chi Hiền, thổ phỉ, các cuộc đấu tranh giữa các bộ tộc trên thảo nguyên, hay cuộc tranh bá ở Trung Nguyên gì gì đó đều không còn quan trọng nữa. Lúc này, gã không muốn lãng phí tâm thần cho những chuyện phù du đó, mà chỉ còn mỗi một khát khao cháy bỏng là hiểu được bí mật ẩn sâu trong lòng nàng tiên tử này.

Cảm giác đó chợt ào đến như con sóng thần của biển khơi cơ hồ nhấn chìm gã trong cái mãnh liệt vô bờ của nó.

Gã chợt hiểu ra cuối cùng mình đã nếm được mùi vị đau khổ và ngọt ngào của tình yêu.

Trước đây gã luôn cố kiềm chế mình, nhưng qua hai ngày gần gũi, cuối cùng đề đã vỡ.

Sư Phi Huyền ôn nhu hỏi: “Sao lại giả câm nữa rồi?”

Từ Tử Lăng bật cười: “Giả câm? Không đâu! Mà là trong lòng ta có những lúc cảm thấy nôn nao, có lúc lại không tìm được lời nào biểu đạt được, cho nên Phi Huyền mới hiểu lầm.”

Sư Phi Huyền tỏ vẻ giận dỗi, nói: “Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, huynh sớm tối ở bên cạnh Khấu Trọng cho nên nhiễm phải thói hư ản nói ồm ờ của y, thật chỉ muốn đánh cho huynh một trận.”

Nói đến câu cuối, nàng bất giác nở nụ cười ngọt ngào hiếm thấy, như đóa tiên hoa bùng nở, rực rỡ vô song.

Từ Tử Lăng giật mình: “Xem ra Phi Huyền tiểu thư sắp đạt đến cảnh giới kiểm tâm thông minh rồi đó, nụ cười vừa rồi của tiểu thư chắc chắn là từ cảnh giới đó rọi xuống trần gian.”

Sư Phi Huyền ửng hồng đôi má, cố ra vẻ lãnh đạm: “Ta phải sửa lại câu nói ban nãy, Tử Lăng huynh thật là trò giỏi vượt cả thầy, miệng lưỡi còn trơn hơn cả Khấu Trọng.”

Từ Tử Lăng phì cười: “Đây có phải là lời chê bai không?”

Sư Phi Huyền khẽ nhún vai, lắc đầu: “Nào phải là chê bai, là khen ngợi đấy chứ. Nhìn từ mỗi góc độ khác nhau sẽ thấy con người Tử Lăng huynh một cách khác nhau, cũng giống như câu chuyện đập ếch hay đập cà vậy¹.”

Từ Tử Lăng cười lớn: “Nếu có thể ở bên cạnh Phi Huyền thêm vài ngày nữa, rồi dù có phải trả giá bằng nỗi đau đớn lúc phân ly hay thậm chí cả đời thống khổ, ta vẫn thấy xứng đáng vô cùng.”

Sư Phi Huyền bình tĩnh trở lại, đôi mắt long lanh trong trẻo mà thăm thẳm như hồ thu không đáy của nàng đắm đắm nhìn gã, dịu dàng nói: “Có thể giúp Phi Huyền được không, đừng nên cười la tìm la, càng không nên cười la xong không chịu xuống. Bởi vì mười phương thế giới rộng lớn thanh tịnh, vốn chẳng có vật gì hết, ở đâu mà có la?”

Từ Tử Lăng ngẩn ra: “Trong tâm không có la gọi là tâm gì?”

Sư Phi Huyền nói: “Là tâm bình thường. Nếu như Tử Lăng có thể xem phân ly là tụ hội, được chính là mất, Phi Huyền sẽ chẳng còn phải nghĩ ngợi gì, một lòng tham thấu đạo trời. Còn nếu không, chi bằng bỏ việc thanh tu, sớm tối làm bạn bên nhau để khỏi bị cái khổ tương tư hành hạ.”

Từ Tử Lăng nghe thấy giật mình, không tin nổi vào đôi tai mình.

Từ lúc quen biết Sư Phi Huyền, đây là lần đầu tiên nàng nói thẳng ra là đã yêu gã, chứ không còn quanh co theo kiểu “Người là điểm yếu duy nhất của ta” nữa.

¹ Câu chuyện “Đập ếch hay đập cà”: Có một nhà sư tu hành rất giữ giới luật. Một tối nọ, ông đang đi, chợt giẫm phải một vật, phát ra tiếng, nhìn xuống thì là một con ếch. Trong lòng nhà sư hồi hận vô cùng. Đêm về nằm mơ thấy con ếch đến đòi mạng, càng thêm kinh hãi. Đến khi trời sáng, ra nhìn lại mới phát hiện thì ra đêm qua chỉ giẫm phải một quả cà.

Điều khiến gã sững sốt nhất là Sư Phi Huyền hé lộ cho gã thấy sự yếu đuối của mình, như ngầm bảo nếu gã quyết chí theo đuổi nàng, có thể nàng sẽ bỏ tất cả để cùng hắn hứa hẹn chuyện chung thân.

Đương nhiên nàng không khích lệ Từ Tử Lăng làm thế, nếu không nàng đã không cần nhỏ giọng xin Tử Lăng giúp đỡ.

Người cười la tìm la vì không hề biết con la cần tìm do chính mình đang cười, lại không biết xuống la, nên đương nhiên cuối cùng chẳng được gì hết.

Nam nữ yêu đương quyến luyến, sinh tử bất ly, cho dù khiến người ta điên đảo trầm mê đến thế nào, cũng như sinh mệnh con người ngắn ngủi đến cuối cùng vẫn chỉ là một giấc chiêm bao. Điều Sư Phi Huyền theo đuổi là một mục tiêu vĩnh hằng mà Từ Tử Lăng không thể nào hiểu nổi.

Từ Tử Lăng ngăn người ra một lúc lâu, rồi chậm rãi nói: "Trong lòng ta bỗng nhẹ nhõm vô cùng, cảm thấy dù là tâm sự gì cũng đều có thể nói ra cho tiểu thư nghe, mà không sợ tiểu thư trách ta vô lễ. Từ Tử Lăng này chỉ là một tên phàm phu tục tử, giống như người bình thường vì cảm thấy sự vô thường của sinh mệnh, những chuyện tốt đẹp qua đi rồi sẽ không trở lại, vì chợt nghe Phi Huyền quyết định trở về Tịnh Trai, ta mới đánh liều đưa ra một yêu cầu mà cả bản thân cũng cảm thấy quá đáng. Nhưng ta không hề cảm thấy hối hận."

Sư Phi Huyền mỉm cười: "Đương nhiên không cần hối hận, ngoại trừ sư tôn, Từ Tử Lăng là người quan trọng nhất của ta; trước đây cũng thế, bây giờ cũng thế, tương lai cũng thế. Khi Phi Huyền ra đi, sẽ không nói lời tạm biệt với huynh, bởi vì Phi Huyền không muốn giữa chúng ta có nỗi khổ phân ly, và cũng giống như huynh nói cứ để mọi sự thuận theo tự nhiên, cho Trời xếp đặt."

Từ Tử Lăng giật mình, rồi lại nở nụ cười: "Đã phân ly một lần, đương nhiên không cần một lần nữa, hy vọng ta không đến nỗi ngồi mãi trên lưng la không biết xuống, càng không phải là tên ngốc tử loay hoay trên lưng la mà chẳng biết phải tìm gì. Phi Huyền chính là hồi ức đẹp nhất trong cuộc đời ta, không có đoạn hồi ức này, cuộc sống của ta trống trải vô cùng."

Sư Phi Huyền mừng rỡ nói: "Lời của Tử Lăng rất cảm động, Phi Huyền sẽ nhớ trong lòng, cũng giống như kinh Phật kệ thiền, có còn nhớ câu chuyện để gáy ve kêu không? Có thể là cà, cũng có thể là ếch; có thể là la, có thể không phải là la. Có lẽ Phi Huyền hơi tham lam, muốn nhờ Tử Lăng thêm một chuyện nữa."

Từ Tử Lăng đã âm thầm cảm nhận được quyết tâm của Sư Phi Huyền, có thể cáo biệt trần thế quay về Tịnh Trai bất cứ lúc nào, không còn bước vào chốn nhân gian nữa, gã vui mừng nói: "Chỉ cần không phải buộc Khấu Trọng bỏ đại nghiệp tranh bá, ta sẽ cố gắng làm cho Phi Huyền."

Sư Phi Huyền long lanh đôi mắt khiến trái tim Từ Tử Lăng rung lên vạn mối tơ tình, nàng từ tốn nói: "Xin hãy chăm sóc cho Thạch Thanh Tuyền, đừng để nàng bị bất cứ tổn thương gì nữa."

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: "Phi Huyền nói như thế phải chăng cho rằng chúng ta và Chúc Ngọc Nghiên hợp lực cũng không thể nào trừ khử được Thạch Chi Hiền?"

Sư Phi Huyền chậm chậm đưa mắt nhìn cỏ cây hoa lá trong vườn đang rọi bóng xuống mặt đất trong ánh nắng ban mai, ánh mắt lấp lánh tinh anh, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến nội tâm cao dật xuất trần của nàng. Nàng nói, giọng chất chứa thâm tình: "Trước cổng ra vào của Từ Hàng Tịnh Trai có đôi câu đối, câu đối viết rằng 'nhà ở trong núi nọ, mây dày biết chốn nao', Phi Huyền không biết tại sao phải nói cho huynh biết, nhưng cảm thấy muốn cho huynh biết. Có lẽ là vì Phi Huyền không còn chuyện gì giải bày nữa."

Từ Tử Lăng đứng dậy, vái dài nói: "Đa tạ Phi Huyền, Từ Tử Lăng này nhất định sẽ không phụ lòng nàng, chuyện đêm nay chưa làm được, sẽ có một ngày Từ Tử Lăng này giúp nàng được thỏa lòng."

Nói xong nhẹ nhàng bỏ đi.

Sư Phi Huyền bình tĩnh nhìn theo bóng gã khuất dần sau dãy hành lang của tự viện, đôi môi xinh chợt hé một nụ cười làm động lòng người.

oOo

Khấu Trọng đưa Tống Sư Đạo vào đại sảnh phía nam, nhưng trong lòng lại nghĩ đến Thượng Tú Phương.

Tuy Từ Tử Lăng đã nhiều lần cảnh cáo, nhưng sau khi gặp Thượng Tú Phương, gã không thể nào kềm chế được mình, Liệt Hà chỉ là một mối lửa. Rõ ràng Khả Đạt Chí cũng bất bình như gã, cho nên hai người mới hợp tác đối phó với Liệt Hà, nghĩ lại cũng thật là hoang đường. Nếu Từ Tử Lăng mà biết sẽ trách gã.

Gã cảm thấy mình đang đứng trước bờ vực thẳm, nếu không cẩn thận sẽ trượt chân rơi xuống vực sâu muôn trượng.

Tổng Sư Đạo ngồi xuống ghế, uống chén trà do Khấu Trọng dâng lên, rồi nói: "Ta phải tốn nhiều công sức mới có thể thuyết phục Quân Tường, nàng đòi đổi chất với hai người. Theo ta thấy chắc là nàng có điều kiện, tốt nhất ngươi và Từ Tử Lăng nên bàn bạc trước rồi hãy gặp nàng."

Khấu Trọng nói: "Thời gian và địa điểm thế nào?"

Tổng Sư Đạo nói: "Giờ Ngọ ở Ngoại Tân quán, ta sẽ ra mặt hòa giải cho đôi bên."

Khấu Trọng cười khổ nói: "Chỉ cần không phải buộc chúng tôi tự sát, chúng tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nào có tư cách kỳ kèo giá cả với nàng."

Tổng Sư Đạo chép miệng: "Nếu vấn đề có thể dễ dàng giải quyết được như vậy, đương nhiên là ai nấy đều vui mừng. Có điều hai người phải tìm cho được vợ chồng Thâm Mạt Hoàn, họ có lẽ đang nương nhờ Hàn Triều An."

Khấu Trọng giật mình nói: "Lão huynh đã điều tra được những gì?"

Tổng Sư Đạo nói: "Xưa nay ta xem thường những kẻ dùng võ lực cướp bóc, cho nên chẳng có gì nói với Hàn Triều An. Đêm qua ta âm thầm để ý, ở chỗ Hàn Triều An xuất hiện một tốp người lạ mặt không biết nói tiếng Cao Lặc, trong đó có một nữ nhân rất xinh đẹp."

Khấu Trọng trầm kêu khổ, Thâm Mạt Hoàn là người họ không thể tha được, trong tình huống này, làm sao hòa giải với Phó Quân Tường, bèn thở dài nói: "Hàn Triều An và Phó Dịch Lâm có quan hệ gì, với tiếng tăm của Phó Dịch Lâm, làm sao lại để cho đệ tử đi chung với mã tặc?"

Tổng Sư Đạo nói: "Nghĩem tức mà nói, Hàn Triều An không phải là mã tặc mà là hải tặc."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Hải tặc?"

Tổng Sư Đạo nói: "Điều này phải bắt đầu nói từ tình thế của bán đảo Triều Tiên, bán đảo có ba quốc gia, đó là Cao Lặc, Tân La và Bắc Tề, từ sau khi Dương Quảng thất bại ở Cao Lặc, giữa các quốc gia trên bán đảo cũng diễn ra một cuộc đấu tranh rất phức tạp. Tân La vương Kim Chân Hưng cũng có dã tâm và hùng tài đại lược như Bái Tử Đình, có mưu đồ thống nhất cả bán đảo nên không ngừng khuếch trương thế lực. Tân La nằm ở phía đông miền Nam, cho nên chiếm được nhiều cái lợi của hán giang khẩu, cố gắng phát triển mậu dịch

trên biển, chủ yếu buôn bán lớn với các thành thị ven bờ Trung thổ, nên quốc lực tăng cao, bởi vậy mới khiến nước Bắc Tề ở phía tây miền Nam và nước Cao Lộ ở phía bắc có thể lực mạnh nhất liền thủ đối phó với họ. Hàn Triều An chính là người được Cao Lộ vương Cao Kiến Võ phái đi chuyên cướp bóc các hải thuyền của thương nhân Tân La, nhằm phá hoại nền kinh tế của Tân La."

Khấu Trọng vỗ lẽ ra: "Ta hiểu rồi! Cao Lộ ủng hộ Bái Tử Đình, ngoại trừ hy vọng có một nước Bột Hải giảng hòa cho sự xung đột giữa họ với Khiết Đan và Đột Quyết, còn muốn có một cứ điểm nằm giữa Tân La và Trung thổ để sửa chữa thuyền hải tặc. Chà! Đúng là khiến cho người ta đau đầu mà!"

Tống Sư Đạo phân tích: "Tân La xưa nay thân cận với Trung thổ, bây giờ Trung thổ đại loạn, Tân La mất đi chỗ dựa, nếu họ không có Kim Chấn Hưng nắm giữ đại cuộc, sớm đã bị Cao Lộ và Bắc Tề thôn tính. Nhưng bản thân Cao Lộ cũng có nội loạn, gần đây ở phía đông Cao Lộ có một đại tù trưởng mới nổi là Cái Tô Văn, ngoại hiệu là Ngũ Dao Bá, Cao Lộ vương Cao Kiến Võ cũng phải nể y ba phần."

Khấu Trọng hỏi: "Ngũ Dao Bá! Có phải là không ai có thể đỡ nổi năm dao của y không?"

Tống Sư Đạo cười nói: "Vì y thích mang theo năm thanh bảo đao dài ngắn khác nhau cho nên được gọi là Ngũ Dao Bá. Người này tàn nhẫn hiếu sát, coi mạng người như cỏ rác, có thể lực lớn mạnh ở Cao Lộ, Cao Kiến Võ cũng phải nể mặt y. nếu không phải có Phó Dịch Lâm, e rằng Cái Tô Văn đã dấy binh tạo phản."

Khấu Trọng than thở: "Thiên hạ khắp nơi loạn lạc, không biết nơi nào mới yên bình?"

Tống Sư Đạo vỗ vai gã: "Đệ và Tử Lăng cứ bàn bạc kỹ càng, ngàn vạn lần chớ vội thất ước, chuyện nhỏ không giải quyết cho êm thấm, sau này đôi bên càng khó có cơ hội cùng nhau bình tĩnh bàn bạc chuyện lớn."

Khấu Trọng nói: "Bây giờ huynh phải đi đâu? Không đợi Tử Lăng về, rồi cùng đi ăn chút gì sao?"

Tống Sư Đạo đứng dậy: "Ta phải đi gặp Tú Phương tiểu thư. Ngươi có cùng đi không?"

Khấu Trọng thâm nhẹ nhõm, liền vội chối từ, rồi tiến y ra cửa.

oOo

Từ Tử Lăng quay về Tứ Hợp viện, lòng vẫn vẫn vương cảm xúc mơ hồ khó giải.

Đột nhiên có một chiếc xe ngựa chạy đến bên gã, rèm cửa vén lên, Mỹ Diễm phu nhân như hoa như ngọc tươi cười xuất hiện, cất giọng oanh kêu gọi: "Xin mời Từ công tử lên xe ngựa một lát!"

Từ Tử Lăng thâm cười khổ, tự biết cơn sóng này chưa tan đã thêm cơn sóng khác, chuyện phiền não cứ mãi quần thân.

- o O o -